

Chtěl-li jsem minule do Povídaček napsat článek o **prázdninových** festivalech, první z nich (poslední v mé retrospektivě) byla samozřejmě Zahrada. Dál prázdniny nevedou. Jak jsem zjistil z několika hovorů, nevyjádřil jsem se dost přesně, protože jsem byl tázán, jak to, že jsem nezmínil ten či onen festival, který jsem určitě navštívil. Postupně mi došlo, že i diskusní poznámka Petra Sedláčka možná vychází z představy, že jsem až tak sklerotický (jsem poměrně dost, to připouštím), že jsem zapomněl na festival Plumlovský dýchánek, který jsem dokonce uváděl. (Zdravím, Petře?) Zde je tedy výčet květnových a červnových festivalů, které jsem letos zvolil, aby potěšily mé srdce (což se jim samozřejmě víceméně povedlo): Hudlovačka, Folkový kvítek, Jamboree a Plumlovský dýchánek. Nebylo jich letos až tak moc, jak račte vidět, a staly se dávno: pojďme do srpna.

Srpen v mém pojetí až tak hudební nebyl, protože necelých čtrnáct dní z něj jsem strávil ležmo u teplého moře. To jsou věci, co? Naposledy jsem si tento zážitek připravil před lety dvaceti čtyřmi, když mě vzali rodiče na pláž do Černé Hory. Můžu vám říct, že taková válivá dovolená jednou za dvacet čtyři let vůbec není špatná. A jak se s takovouto dovolenou rýmuje hudba? Moc ne; kromě poslechu cédéček z discmana (o některých z nich si zde můžete přečíst příslušné recenze) uši spíše odpočívali. I když? shodou jakýchsi podivných náhod jsme jeli do Chorvatska přes takové malé moravské městečko - no nebudete tomu věřit, ale zrovna tam měli folkový festival. Nebudu teď mluvit o Freegrassu, Poupatech, Nezmarech a Mikim Ryvolovi, které mi bylo ten den zrovna přáno slyšet a kteří samozřejmě potěšili. Snažil jsem se přijít na kloub fenoménu atmosféry Prázdnin v Telči a dospěl jsem k jednoznačnému závěru: Zachariáš z Hradce (nebo možná jeho dvorní architekt) byl folkař! To, že je úžasné mít festival na zámeckém nádvoří a být obklopen velebnou renesancí, je asi celkem zřetelné a netroufal bych si vás s tím obtěžovat; přínos mého badatelství spočívá v odhalení, že telčské nádvoří je velikostí šité přesně na míru folkovému festivalu. Jak jsem dokázal i přes nevydodaný atmosférometr zaměřit, zpočátku atmosféra stoupá spolu s počtem návštěvníků nádvořího festivalu. Každý ji kus přinese na podrážce adidasky, pod kloboukem s liščím ohonem či ve vlahém neb jiskrném pohledu. Při dosažení bodu zvratu se nádvoří stává příliš velkým a atmosféra ho opouští, zvolna stoupá kolem střešních tašek a mizí v nenávratnu. S dalším zvětšováním nádvoří je atmosféra řidší a řidší. Zámecké nádvoří v Telči má z tohoto pohledu zcela optimální velikost; kdybych se nebál, že v tom budete vidět cosi zvráceného, napsal bych, že jeho plocha koresponduje s bodem zvratu. Vivat folkař Zachariáš! (?aniž snižuji zásluhy jeho žánrových potomků s Medvědem v čele.) Mé další bádání se bude snažit zhodnotit vliv poměru obvodových hran a orientace světových stran na již řečenou atmosféru zámeckých nádvoří.

Od jižních moří jsem chtěl přivést zprávu, že hudební nosiče jsou tam za babku a že i nás čeká další příjemný sesuv cen. Bohužel a překvapivě, v Itálii i Chorvatsku se ceny cédéček pohybovaly po přepočtu zpravidla přes 400 Kč. Ať se jednalo o Boba Dylana, či Ivanu Brkič (tu jsem si zapsal do notýsku jako příklad, protože jsem usoudil, že by to mohla být domácí hvězda: vypadá zhruba jako Jana Kirschner a z názvů jejich písní prosvítala erotika - pokud si

tedy špatně nevykládám chorvatštinu).

Zajímalo mě, jak se vyvinuly pobřežní promenádní kapely, ten zvláštní typ lázeňských orchestrů. No, zejména se staly více kosmopolitními (což se ale netýká jen jich: oproti dávným jugoslávským časům měli všude hamburgera, zato na pljeskavici člověk na promenádě nenarazil). Velmi schopně uměly zahrát *Tears In Heaven*, countryovku *Green Grass Of Home* i cosi, co jsem identifikoval jako směs právě frčící italské popiny. Samozřejmě, že většina hudby, co se line horkou středomořskou nocí, pochází ze samohrajek. Oproti svým českým kolegům typu "naše kapela zahraje na vaší oslavě" ale Jihoslované zpravidla nepoužívali klávesy jako magnetofon (snad), nemňoukali příliš slizkými zvuky a slušně zpívali. Kapela působící hned pod naším penzionkem byla za všech nejlepší: četla neuvěřitelné čtyři členy, čili kromě klapkového kombajnisty i schopně svářejičího elektrického kytaristu, příjemnou zpěvačku a výtečného zpěváka. No prosím, jak člověka potěší daleko od svých i hudba zcela komerční a netvůrčí.

Po návratu jsem si lehce dopřál a zamířil jsem na jedno z nepříliš četných vystoupení Bratří Ebenů. S podrobným popisem nebudu obtěžovat: přečetl jsem si pár recenzí z křtící šňůry alba ***Já na tom dělám***

a občas jsem měl v průběhu večera pocit, že už jsem na tom jednou byl - tak abych nepsal něco, co už jste někdy četli nebo zažili. To neměla být samozřejmě výtka: koncert byl naprosto skvělý. Bratry doprovázela opět a stále sestava, která s nimi natočila výše jmenované album, čili převážně E.T.C., a to výše jmenované album bylo po přestávce oceněno platinovou deskou. Návštěvu odhaduji na zhruba tisíc posluchačů. Něco měl koncert na Střeleckém ostrově ovšem přece jen zcela specifického. Ze sousedního Žofína občas zaznívaly konkurenční tóny (Marek Eben tvrdil, že tam toho dne zpívá Anna K., ale myslím, že se jednalo o jakousi širší popovou přehlídku), a když se otočil vítr, byl slyšet z druhé strany z parníku vjíždějíčího do zdymadla dixík. Muzikanti si na pódiu sdělovali tóninu hraného standardu a pokoušeli se vstupovat do děje a Marek celý ten žánrový mišmaš pobaveně komentoval. Nádhera.

Jak za starých časů jsem si dopřál minulý týden dvojboj. V Salmovské literární kavárně jsem shlédl Ester Kočíčkovou s Lubomírem Nohavicou. Velmi příjemná kavárenská záležitost, slyšeli jsme i pár písniček z připravovaného alba této dvojice, které vyjde v říjnu. Pokud vás zajímá, o čem bych si tak mohl s E.K.&L.N. povídat, tak rozhovor by snad mohl vyjít v F&C ještě letos. Rázným nočním přesunem jsem dosáhl klubu v Železné a zachytil ještě závěr koncert Katky García s kapelou, kterou tvořili otec projektu Luboš Malina (banjo), Luboš Novotný (dobro), Pepa Štěpánek (kytary) a Petr Surý (kontrabas). Další z kapel kolem Luboše Maliny, která nemá (snad zatím?) jméno ani stálé složení, zato jí to naprosto skvěle hraje. Katka překrásně zpívala písně španělské, irské, všechny ženské party ze sólových desek obou Lubošů, instrumentálky byly převážnou mírou také odtamtud - zkrátka rychle na ně, neváhejte ani chvíli.

Tasemnice mnohoclánková

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 24 Zář 2003 05:00

Milí mladí přátelé, kdybyste někdy chtěli vypsát do jednoho článku hudební dojmy a zážitky za bezmála dva měsíce, tak se radši plácněte přes ruku. Chce to usedat ke klávesnici častěji a nevytvářet tasemnici mnohočlánkovou. Slibuji, že to příště také zkusím. Uf.